

University of Huddersfield Repository

Baraklianou, Stella

Picture from window

Original Citation

Baraklianou, Stella (2010) Picture from window. WIP (Work in Progress) online photographic magazine (8). pp. 24-29.

This version is available at <http://eprints.hud.ac.uk/id/eprint/16741/>

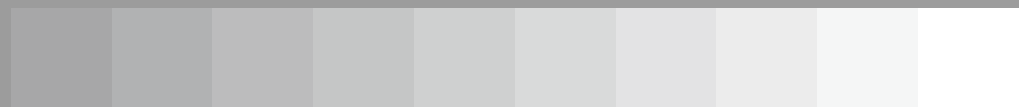
The University Repository is a digital collection of the research output of the University, available on Open Access. Copyright and Moral Rights for the items on this site are retained by the individual author and/or other copyright owners. Users may access full items free of charge; copies of full text items generally can be reproduced, displayed or performed and given to third parties in any format or medium for personal research or study, educational or not-for-profit purposes without prior permission or charge, provided:

- The authors, title and full bibliographic details is credited in any copy;
- A hyperlink and/or URL is included for the original metadata page; and
- The content is not changed in any way.

For more information, including our policy and submission procedure, please contact the Repository Team at: E.mailbox@hud.ac.uk.

<http://eprints.hud.ac.uk/>

wip8

Αν δε βλέπετε σωστά τις διαβαθμίσεις του μαύρου, παρακαλώ ρυθμίστε την οθόνη σας
If you can't see accurately the graduations of black, please adjust your monitor

This issue is the first to have a theme (N o t h i n g). It is also the first time that visual artists - along with photographers - contribute their work, following an invitation by this issue's editor **Areti Leopoulou**, a curator at the Thessaloniki Center of Contemporary Art.

The next issue (wip9) will be edited by photographer and curator **Stergios Karavatos**.

The following issue (wip10) will be edited by photographer **John Stathatos** on the subject of landscape in all its aspects. Those interested can find some references in the blog *Dry Light* stathatos.blogspot.com. Deadline for this issue: September 15th, 2010.

Simos Saltiel
June 2010

Αυτό το τεύχος είναι το πρώτο που έχει κεντρικό θέμα (Τ ί π ο τ α). Επίσης είναι η πρώτη φορά που συμμετέχουν -εκτός από φωτογράφοι- καλλιτέχνες από τον ευρύτερο χώρο των εικαστικών τεχνών μετά από πρόσκληση της επιμελήτριας του τεύχους **Αρετής Λεοπούλου**, επιμελήτριας του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης.

Το επόμενο τεύχος (wip9) θα επιμεληθεί ο φωτογράφος και επιμελητής **Στέργιος Καράβατος**.

Το μεθεπόμενο τεύχος (wip10) θα επιμεληθεί ο φωτογράφος **Γιάννης Σταθάτος** με θέμα το Τ ο π ί ο σε όλες του τις εκφάνσεις. Κάποιες από αυτές (όχι φυσικά όλες) μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να δουν στο blog *Dry Light* stathatos.blogspot.com. Υλικό για αυτό το τεύχος μπορεί να αποσταλεί μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 2010.

Σίμος Σαλτιέλ
Ιούνιος 2010

Nothing

Decades have passed since John Cage let the sound of absolutely nothing become his well-known composition* 4'33". Over time the idea of "nothing," of the vacuum or similar absolute concepts, meant a promise of unlimited freedom or created fear of an impenetrable emptiness. It is inevitable: the idea of nothing perplexes us greatly. And this feeling does not change despite our familiarity with abstract art or minimalism. Furthermore this perplexity makes for a perfectly reasonable thought: how can one deal with something indefinable, but existent? And especially the photographer's camera, how can it capture nothing? It is accepted: "nothing" is an overpowering, flattening notion. Perhaps because we cannot cope with the idea of unlimited freedom.

Within this context, and by examining the ongoing projects of artists and photographers, we worked with Simos Saltiel on the concept of wip8, entitled "Nothing".

In this issue the projects create series, or dipoles, of thoughts and images. Maybe they do not mean anything to certain people, while others may perceive them as treasures. Those individual components of each "nothing" led us to select specific images for this issue. And through the works emerged small units, small virtual dialogues on common or different conundrums.

Sometimes the images deconstruct history and its findings (Giabouldaki, Makri). Sometimes they are personal stories of happiness (Casco) or loneliness (Baraklianou)

Τίποτα

Πάνε αρκετές δεκαετίες από τότε που ο John Cage άφηνε το απόλυτο τίποτα του ήχου να γίνει η σύνθεσή του* 4'33" κι όμως διαχρονικά το «τίποτα», το κενό, οι απόλυτες αυτές έννοιες, αλλά και το ασήμαντο, οτιδήποτε μπορεί ανά περίπτωση να θεωρούμε «τίποτα», αποτελούν μία υπόσχεση απεριόριστης ελευθερίας ή προκαλούν ένα φόβο αδιαπέραστης κενότητας. Όπως και να'χει, η ιδέα του τίποτα προξενεί μια πρωτόγνωρη αμηχανία. Και η αίσθηση αυτή δεν αλλάζει, παρ' όλη την εξοικείωση της τέχνης με την αφαίρεση ή με το μινιμαλισμό. Η αμηχανία που προκαλεί η θεματική εστιάζεται στην εύλογη σκέψη: πώς μπορεί κάποιος να αντιμετωπίσει κάτι τόσο απροσδιόριστο, αλλά συνάμα και υπαρκτό; Και ειδικότερα ο φωτογραφικός φακός, πώς μπορεί να απαθανάτισει το τίποτα; Λιγότερο ή περισσότερο είναι γνώριμο: όπως κι αν το προσεγγίσει κανείς, αυτό από μόνο του είναι σαν έννοια πανίσχυρο, ισοπεδωτικό. Ίσως γιατί μας προκαλεί αμηχανία από μόνη της η απεριόριστη ελευθερία.

Μέσα από το πρίσμα αυτό -και παρακολουθώντας τα υπό εξέλιξη projects καλλιτεχνών και φωτογράφων- αντιμετωπίσαμε με το Σίμο Σαλτιέλ την ιδέα για το wip8 με τον τίτλο «Τίποτα».

Στο τεύχος αυτό τα έργα δημιουργούν σειρές ή δίπολα από σκέψεις και εικόνες, που για κάποιους δε σημαίνουν τίποτα, ενώ άλλοι τις αντιλαμβάνονται ως θησαυρούς. Αυτά τα επιμέρους στοιχεία του κάθε «τίποτα» ήταν που ανά περίπτωση μας οδήγησαν στην συγκεκριμένη επιλογή εικόνων. Κι έτσι προέκυψαν -μέσα από τα ίδια τα έργα- μικρές ενότητες, μικροί εικονικοί διάλογοι πάνω σε κοινούς ή διαφοροποιημένους προβληματισμούς.

that the camera burns in a redemptive process of emotional decompression. We watch urban landscape and the architecture of everyday life (Rakkas, Kantas, Waissa, Parthenaki). We face a nihilistic idea of lifestyle that requires specific ways of living and dealing with life (Ripps, Kalos & Klio). We also see pictures of the human need to just let go (Molterer) or to stare at nothing (Bisylla). We take a look at close ups of leftover food -another stage of nothing (Moucha, Paschalidou). Finally, we face the fear and the need - metaphysical, and yet so human- to confront what remains unknown and what cannot be interpreted (Svoronou, Lambrou).

I hope these observations of emptiness may leave room for innovation. After all, in the Greek language the words empty (κενός) and innovative (καινός) sound exactly the same. I also hope this linguistic coincidence could help us acknowledge what is most important: that even nothing means something.

I would like to thank all the artists and photographers who sent material for the issue of wip8, whether or not it was published, and last but not least Simos Saltiel for his trust and for the excellent collaboration.

Areti Leoroulou

* **4'33"**: Composition of 1952 by John Cage (1912-1992), for any kind of musical instrument (or combination of instruments), in which the performers play nothing over the course of the piece [see en.wikipedia.org/wiki/4'33», and www.youtube.com/watch?v=hUJagb7hL0E]

Άλλοτε πρόκειται για εικόνες που αποδομούν την ιστορία -και τα ευρήματά που αφήνει πίσω της- και συμπληρώνουν το παζλ της ζωής (Γιαμπουλντάκη, Μακρή). Άλλοτε πρόκειται για προσωπικές ιστορίες ευτυχίας (Casco) ή μοναξιάς (Μπαρακλιάνου), που ο φωτογραφικός φακός τις «καίει» σε μία λυτρωτική διαδικασία συναισθηματικής αποσυμπίεσης. Παρακολουθούμε το αστικό τοπίο και τα αρχιτεκτονικά κενά της καθημερινότητας (Ράκκας, Κάντας, Waissa, Παρθενάκη). Αντικρίζουμε το μηδενιστικό lifestyle, το κοινωνικό τίποτα που επιβάλλει συγκεκριμένες φόρμες επιβίωσης, διαβίωσης και αντιμετώπισης της ζωής (Ripps, Kalos & Klio), αλλά αντικρίζουμε και τις εικόνες της ανθρώπινης ανάγκης να αφεθείς στο τίποτα (Molterer) ή να το κοιτάξεις κατάματα (Μπίσυλλα). Βλέπουμε μεγεθυμένα τα απομεινάρια μας, ένα ακόμη στάδιο του τίποτα (Μούχα, Πασχαλίδου). Και τελικά, συναντούμε το φόβο ή και την ανάγκη -μεταφυσική, αλλά και τόσο ανθρώπινη- να αντιμετωπίσουμε ό,τι παραμένει άγνωστο και ανερμήνευτο (Σβορώνου, Λάμπρου).

Ελπίζω αυτές οι εκδοχές του κενού να αφήνουν χώρο για το καινό και να μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε το σημαντικότερο: το συμπέρασμα ότι για όλους μας, ακόμη και το τίποτα, σημαίνει κάτι.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους καλλιτέχνες και τους φωτογράφους που έστειλαν υλικό για το τεύχος του wip8, είτε συμμετέχουν σε αυτό είτε όχι, και βέβαια το Σίμο Σαλιέλ για την εμπιστοσύνη και την εξαιρετική συνεργασία.

Αρετή Λεοπούλου

* **4'33"**: Σύνθεση του 1952 από τον John Cage (1912-1992), για κάθε μουσικό μέσο (ή συνδυασμό μέσων), στην οποία οι εκτελεστές δεν παίζουν τίποτα καθ' όλη τη διάρκεια του κομματιού [πρβ. en.wikipedia.org/wiki/4'33» καθώς και www.youtube.com/watch?v=hUJagb7hL0E]

Findings Ευρήματα

ZOE GIABOULDAKI

With this on going photo-collage series, I am trying to build a political and historical stratigraphy. In the passage of time the images of history that remain become monuments of political flattening.

In these collages, I'm playing by putting "patches" on old photos, which can be found easily in flea markets; Who could imagine that these photos could turn into a cheap consumer product!

With my intervention, these photos become preys in order to reflect the irony, the comedy as well as the tragedy and the abasement of historical facts that people try to forget.

ΖΩΗ ΓΙΑΜΠΟΥΛΑΝΤΑΚΗ

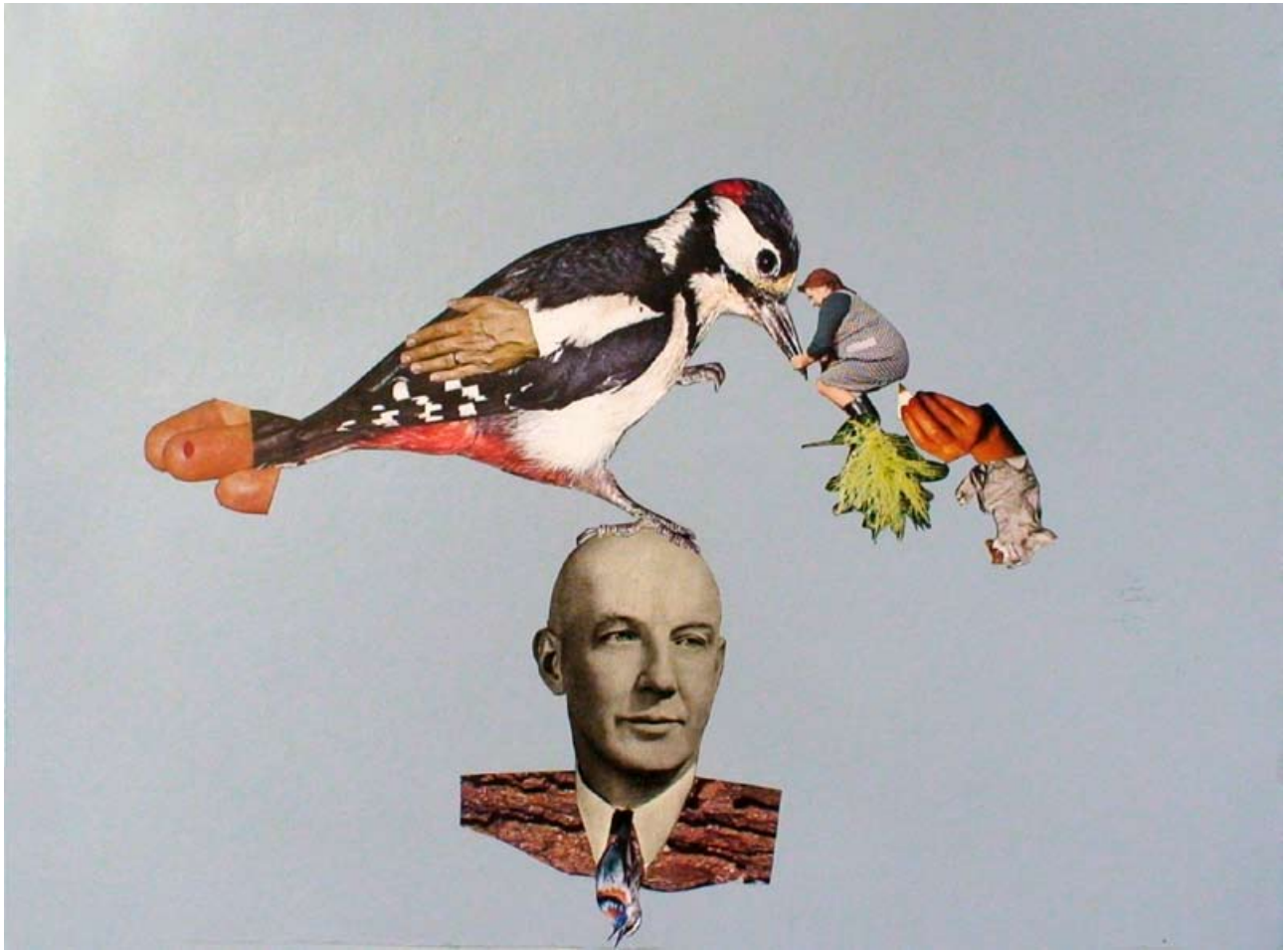
Σε αυτή την –σε εξέλιξη– σειρά κολάζ, προσπαθώ να φτιάξω μια πολιτική και ιστορική στρωματογραφία. Αφού περάσουν τα χρόνια, οι εικόνες της ιστορίας που απομένουν, μοιάζουν σαν ισχυρά μνημεία πολιτικής ισοπέδωσης.

Με τα κολάζ αυτά, προσπαθώ να παίξω στήνοντας «επιθέματα» σε παλιές φωτογραφίες που βρίσκει κανείς πλέον εύκολα σε παζάρια –ποιος θα το πίστευε ότι όλες αυτές οι φωτογραφίες θα μπορούσαν να γίνουν ένα πάμφθηνο καταναλωτικό αγαθό!

Στα χέρια μου γίνονται λεία για να φανεί η ειρωνεία, η κωμικότητα, αλλά και η τραγικότητα, ακόμη και η κατάντια ιστορικών γεγονότων που ο κόσμος προσπαθεί να ξεχάσει.

TETA MAKRI

Mr. Delacroix greets Mrs. Haro and asks her to prepare for him six containers of blanc de plomb, 6 of jaune de Naples, 2 of ocre jaune, 2 of cobalt, 2 of noir de pêche, all of them more fluid than usually. He'll certainly come by to get them tomorrow morning at seven.

Eugène Delacroix, October 29, 1827

Teta Makri, an artist of the canvas, a supporter of Western painting, having spent many years in order to understand the difference in the trace left by a round from a flat brush, the difference between noir de bougie and noir d'ivoire, admits that she succumbed to the use of other media, that imply images and promise the joy of their fast realization because the need for dialogue- communication, or even for a monologue- whisper, becomes increasingly urgent. However, she still remains a prisoner of her own fascination for Painting, to whose ingratitude she perpetually returns.

Teta Makri, April 29, 2010

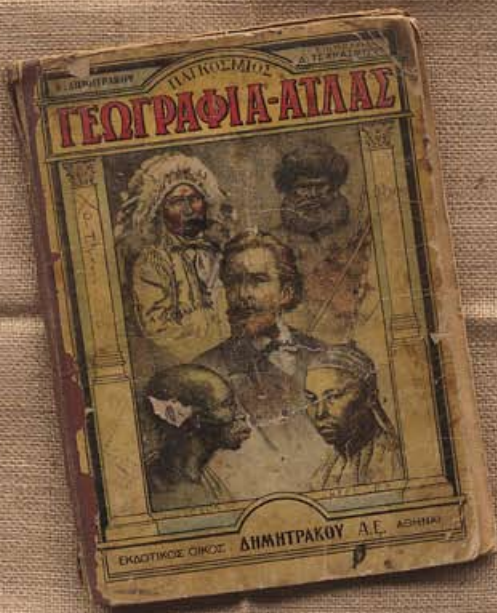
TETA MAKPH

Ο κύριος Delacroix χαιρετά την κυρία Haro και την παρακαλεί να του ετοιμάσει 6 δοχεία blanc de plomb, 6 jaune de Naples, 2 ocre jaune, 2 cobalt, 2 noir de pêche, όλα πιο ρευστά από ότι συνήθως τα ζητούν. Θα περάσει να τα πάρει, οπωσδήποτε, αύριο το πρωί, στις επτά.

Eugène Delacroix, 29 Οκτωβρίου 1827

Η Τέτα Μακρή, ζωγράφος του τελάρου, λάτρης της δυτικοευρωπαϊκής ζωγραφικής, έχοντας αναλώσει χρόνια για να κατανοήσει τη διαφορά του ίχνους που αφήνει ένα στρογγυλό από ένα πλακέ πινέλο, τη διαφορά ανάμεσα στο noir de bougie και το noir d'ivoire, ομολογεί ότι ενέδωσε στη χρήση άλλων μέσων, που υπαγορεύουν εικόνες και υπόσχονται τη χαρά της γρήγορης πραγματοποίησης, διότι η ανάγκη για διάλογο- επικοινωνία, ή, έστω, μονόλογο- ψίθυρο, γίνεται όλο και πιο ανυπόμονη, παραμένοντας, ωστόσο, αιχμάλωτη της γοητείας που ασκεί πάνω της η ζωγραφική, στην οποίας την αχαριστία, διαρκώς επιστρέφει.

Τέτα Μακρή, 29 Απριλίου 2010

54x10

Feeling nothing Συναισθηματικό τίποτα

FREDI CASCO

Happiness

Happiness is a state of mind or feeling characterized by contentment, love, satisfaction, pleasure, or joy.

From Wikipedia, the free encyclopedia

Old pictures from a lost - and found - family album as the remains of a mysterious deflagration. In these pictures - without doubts - my mother and I were immensely happy. But that “photographic happiness” always appears under threat of entire disintegration for the blinding light that seems to go out of my little body.

FREDI CASCO

Ευτυχία

Η ευτυχία είναι μια κατάσταση του νου ή ένα συναίσθημα, που χαρακτηρίζεται από την αίσθηση πληρότητας, αγάπης, ικανοποίησης, ευχαρίστησης, ή χαράς.

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Παλιές φωτογραφίες από ένα χαμένο οικογενειακό άλμπουμ που ξαναβρέθηκε, σαν τα απομεινάρια μιας μυστηριώδους ανάφλεξης. Στις φωτογραφίες αυτές –χωρίς αμφιβολία- η μητέρα μου κι εγώ είμαστε πάρα πολύ ευτυχισμένοι. Όμως αυτή η «φωτογραφική ευτυχία» φαίνεται να είναι υπό την απειλή ολοκληρωτικής διάλυσης εξαιτίας του εκτυφλωτικού φωτός που βγαίνει από το παιδικό μου σώμα.

RECONOCIMIENTO A LOS
Y HERMANOS DE LOS HERMANOS
HERMANOS DE LOS HERMANOS
INDUSTRIA DE LOS HERMANOS
SE ASERVIEN

STELLA BARAKLIANOU

This series of images were taken at 1845 Canyon Drive, address of the apartment I lived in Los Angeles, CA in 2009. Outside my window stood this tree. It intrigued me so much that I decided to photograph it over a length of time, that amounted to roughly six months. It was a need I had at the time, to follow the tree in a journalistic style of almost daily entry and log. Day after day the basic structure remained the same, and I was following a set of rules: maintain the same framing, maintain same aperture and capture the tree throughout the day time, from early morning until sunset. From the outset, this artistic activity seemed a banal, boring and repetitive recording, with no interesting outcome. It underlined my mood at the time, where I would spend long hours in my apartment, having no desire to go out or find a more adventurous subject matter. Some days, my role would be to simply maintain the mechanical recording of the set-up. However detached I could become in the process, a strange relationship developed between the camera, myself and this tree. The activity of experimenting with various speeds (over-exposures, under-exposures) lead to some aesthetically interesting results. On windy days, movement was captured with the rustle of the leaves, other days the film barely recorded anything, leaving a trace or ghost of an image, hardly visible, next to nothing. The tree stood there, as a silent witness, to my solitude during a time of recovery. It was an exercise intended to lead me out of my "writer's block" and find a way to start working again. Then, as quietly as this activity came about, it altogether disappeared for me. All it has left are these photographs of exposure after exposure of just one tree, like a notebook or rough draft. It has no intention of becoming anything else.

ΣΤΕΛΑ ΜΠΑΡΑΚΛΙΑΝΟΥ

Οι φωτογραφίες αυτές προέρχονται από το 1845 Canyon Drive, στο διαμέρισμα όπου διέμενα (2009) στο Λος Άντζελες των ΗΠΑ. Έξω από το παράθυρο μου βρισκόταν ένα δέντρο, το οποίο άρχισα να παρατηρώ. Έτσι αποφάσισα, σχεδόν σαν ημερολογιακή καταγραφή, να το φωτογραφίσω για μια χρονική περίοδο περίπου έξι μηνών. Βασικοί κανόνες: σταθερό κάδρο, σταθερό διάφραγμα και φωτογράφιση όλες τις ώρες τις μέρες, από πολύ νωρίς το πρωί έως το σούρουπο. Η καλλιτεχνική αυτή άσκηση δεν προέβλεπε τίποτα άλλο παρά τη βασική καταγραφή του θέματος με τη φωτογραφική μου μηχανή. Ενδεχόμενο αποτέλεσμα, πιθανώς βαρετό. Καμιά ανάγκη για απεικόνιση κάποιου πιο παραστατικού ή συναρπαστικού θέματος. Καμιά διάθεση πολλές φορές να βγω από το διαμέρισμα. Μερικές μέρες, σχεδόν μηχανική καταγραφή του δέντρου. Αναπτύχθηκε έτσι μια παράδοση σχέση, ανάμεσα σε εμένα, τη φωτογραφική μηχανή και αυτό το δέντρο. Το εγχείρημα με τις διάφορες ταχύτητες και τους πειραματισμούς με τα όρια του φιλμ (υπερ-έκθεση, υπο-έκθεση) απέφερε τελικά αρκετά απρόσμενα αποτελέσματα. Πολλές φορές θολά και κουνημένα φύλλα από τον άνεμο, άλλες φορές μόνο αχνες και αμυδρες απεικονίσεις αγγίζοντας το λευκό, το κενό, το τίποτα. Το δέντρο στάθηκε ως σιωπηλός μάρτυρας και συμπαραστάτης μου, σε μια περίοδο εσωτερικής μου ανασυγκρότησης. Μια άσκηση για να βγω από το δικό μου καλλιτεχνικό αδιέξοδο ή writer's block. Έπειτα από κάποιο διάστημα, άρχισα πάλι να δουλεύω ξανά με ιδέες, φωτογραφίζοντας στο στούντιο και έξω. Το εγχείρημα τελείωσε σχεδόν αθόρυβα όπως και είχε ξεκινήσει για μένα, και έχει αφήσει ίχνη όπως αυτή τη σειρά, σαν σημειωματάριο, σαν σχεδίασμα... χωρίς να θέλει να είναι τίποτα άλλο.

Urban vacuum Αστικό κενό

NIKOS RAKKAS

(T.I.P.O.T.A.)*

The “nothing” project came at a strange time and it was a challenge to express something new.

I like to photograph faces. Either real people or faces of toys specifically Playmobil characters which have been my obsession lately.

I believe in the case of these photographed signs, words and letters gave me the ability to create something new for me in the portrait theme which I love so...

*(N.O.T.H.I.N.G.)

ΝΙΚΟΣ ΡΑΚΚΑΣ

(Τ.Ι.Π.Ο.Τ.Α.)

Το project «τίποτα» ήρθε σ’ ένα περίεργο timing και ήταν μια πρόκληση για να εκφράσω κάτι νέο.

Μου αρέσει να φωτογραφίζω μόνο πρόσωπα. Είτε αληθινούς ανθρώπους, είτε πρόσωπα από παιχνίδια, συγκεκριμένα φιγούρες Playmobil που είναι η εμμονή μου τα τελευταία χρόνια.

Θεωρώ ότι σ’ αυτές τις πινακίδες, από τις λέξεις και τα γράμματα μπόρεσα να βγάλω κάτι καινούριο για μένα στο θέμα πορτραίτο, που τόσο αγαπώ...

VASSILIS KANTAS

I frequently photograph intending to tactfully hide “something” that matters to me, in an image seemingly speaking for “nothing” in particular.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΝΤΑΣ

Φωτογραφίζω συχνά με πρόθεση να κρύψω διακριτικά «κάτι» που με αφορά, μέσα σε μια εικόνα που μοιάζει να μιλά για «τίποτα» συγκεκριμένο.

CLOSED

YANNIV WAISSA

These images were taken during my last visit in Europe. It was hard for me to be alone in unknown places, far away from home. I found myself going to empty places where I could daydream about home. Places that could be everywhere. Emptiness, loneliness, alienation and longing were my inspiration for this series that try to fill this nothing... something that words can't express.

YANNIV WAISSA

Οι εικόνες αυτές πραγματοποιήθηκαν κατά την τελευταία μου επίσκεψη στην Ευρώπη. Μου ήταν δύσκολο να είμαι μόνος σε ξένα μέρη, μακριά από το σπίτι μου. Έπιανα τον εαυτό μου να τριγυρίζει σε άδεια τοπία, ονειροπολώντας το σπίτι μου. Το κενό, η μοναξιά, η αποξένωση και ο καημός, ήταν η έμπνευσή μου για αυτή τη σειρά όπου προσπαθώ να γεμίσω αυτό το τίποτα... κάτι που δεν εξηγείται με λόγια.

SOFIA PARTHENAKI

The Boy - fountain of Navarinou square in Thessaloniki is located at a nodal point of the city, centre of attraction of daily routes of its residents. It overlooks the history of the city, in depth of time, with pride. Its function is well known. He urinated his fate, an ultimate action of protesting and defining the space. It does not function anymore. The baton passes to men and those set the border of the square again, the insignificance of frontiers.

Thanasis Hondros and Alexandra Katsiani's action to reinstate Marcel Duchamp's urinal, was the starting point that made me understand that irony and sarcasm in art and in life, is a matter of very serious concern.

ΣΟΦΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑΚΗ

Το αγόρι - σιντριβάνι της πλατείας Ναυαρίνου βρίσκεται σε κομβικό σημείο της πόλης, πόλος έλξης καθημερινών διαδρομών των κατοίκων της. Με βλέμμα αγέρωχο ατενίζει την ιστορία της πόλης στο βάθος του χρόνου. Η λειτουργία του αναμφίβολα γνωστή. Κατουρούσε την τύχη του, ύστατη πράξη διαμαρτυρίας και ορισμού του χώρου. Δεν λειτουργεί πια. Η σκυτάλη περνά στους άνδρες και εκείνοι με την σειρά τους ορίζουν εκ νέου τα όρια της πλατείας, το τίποτα των συνόρων.

Με αφετηρία την δράση του Θανάση Χονδρού και της Αλεξάνδρας Κατσιάνη, που επαναφέρουν το έκθεμα - ουρητήριο του Marcel Duchamp σε χρήση, κατανοώ ότι η ειρωνεία και ο σαρκασμός στην τέχνη και στην ζωή είναι μια υπόθεση πολύ σοβαρή.

Social vacuum Κοινωνικό κενό

ROBERT A. RIPPS

What is nothing? One man's nothing is another's everything. Perhaps it is truly impossible to record nothing, as there is no such thing as nothing?

At first glance, nothing of interest may be apparent, but sometimes if my eye lingers longer, for a reason not clear to me initially, something clicks in my brain- a detail, a pattern, a streak of light, an incongruous element that brings it all together and for me, makes it an interesting scene worthy of capturing. Nothing then becomes something to me.

You may still see nothing, or you may see everything, or you may see something I didn't see- that is something that I can't predict, nor would I want to.

ROBERT A. RIPPS

Τι είναι το τίποτα; Το τίποτα του ενός είναι τα πάντα του άλλου. Ίσως να είναι πραγματικά αδύνατο να καταγραφεί το τίποτα, μιας και δεν υπάρχει;

Με μια πρώτη ματιά, τίποτα το ενδιαφέρον δεν φαίνεται να υπάρχει, αλλά μερικές φορές αν η ματιά μου σκαλώσει κάπου, για λόγους που δεν κατανοώ αρχικά, κάτι πυροδοτεί τη σκέψη μου - μια λεπτομέρεια, ένα μοτίβο, μια δέσμη φωτός, ένα ξεχωριστό στοιχείο που μεταμορφώνουν το σκηνικό σε κάτι που αξίζει να καταγραφεί. Τότε το τίποτα γίνεται κάτι για μένα.

Μπορεί να εξακολουθείτε να μη βλέπετε τίποτα ή μπορεί να βλέπετε τα πάντα ή μπορεί να βλέπετε κάτι που δεν βλέπω εγώ - αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ και δεν θα ήθελα να προβλέψω.

KALOS & KLIO

Others in Wonderland, 2008-10

Others in Wonderland is a series of digitally manipulated photographs that merge documentation and fiction.

The outsiders, the homeless, bums and wanderers that roam the city streets transformed into the main characters of a fairy tale world that comes to haunt the idealized desktop wallpaper landscapes commonly found on the web.

Our work in progress addresses notions of displacement in times of uncertainty and conflict through compelling depictions of the nameless almost invisible to our casual gaze Others, visualized as significant protagonists rather than figures of repulsion.

The idealized landscapes create a non-place territory that acts like the enchanting, reassuring, familiar space of protection through the provoking presence, ambiguity and threat projected by the Others.

Others In Wonderland, is an ongoing project planned for an open space public view exhibition at places usually subjugated by advertisement such as bus stops, metro stations and parking lots or any other open space that usually people come across commercial ads.

KALOS & KLIO

Οι Άλλοι στην χώρα των Θαυμάτων, 2008-10

Οι Άλλοι στην χώρα των Θαυμάτων είναι μια σειρά απο ψηφιακά επεξεργασμένες φωτογραφίες και δημιουργήθηκε σαν ένα παραμύθι που πηγάζει μέσα από τις εικόνες των ανθρώπων των δρόμων που στοιχειώνουν την πόλη.

Το έργο παρουσιάζονται μέσα στο πλαίσιο στάσεις αστικών λεωφορείων -τέχνη στο δρόμο, εκεί που κυρίως ξεκίνησε και η δόμηση τους αρχικά ως ένα φωτογραφικό ντοκουμέντο μιας ανεπιτήδευτης καταγραφής περιθωριοποιημένων χαρακτήρων της πόλης. Είναι οι «Άλλοι» οι τόσο οικείοι και επιδεικτικά εκτεθειμένοι στο βλέμμα μας οι οποίοι αυτή τη φορά «επιστρέφουν» στο δρόμο ως οι πρωταγωνιστές μέσα σε ένα ποιητικό παραμυθένιο περιβάλλον, αναπροσδιορίζοντας το ρόλο τους ως δημόσιες εικόνες αποστροφής. Οι οριακές αυτές φιγούρες της πόλης εισβάλλουν ειρωνικά στα διαφημιστικά stands, διεκδικώντας την θέση που κατά κανόνα ανήκει στα σύμβολα της γοητείας τα προϊόντα της διαφήμισης, έτσι μεταχειρίζονται έμμεσα την «γλώσσα» της και εκμεταλλεύονται την κοινωνική της λειτουργία.

Οι ψηφιακές φωτογραφίες απεικονίζουν κοινότοπα εξιδανικευμένα, post-card διαδικτυακά τοπία μέσα στα οποία εμφανίζονται σαν ένα συστατικό υπερρεαλισμού και πρωταγωνιστούν ως στοιχείο ανατροπής οι περιθωριοποιημένοι άνθρωποι της πόλης μας, οι άστεγοι, οι ρακοσυλλέκτες και οι επαίτες.

[illegible][illegible]

Remains Απομεινάρια

MARIA MOUHA

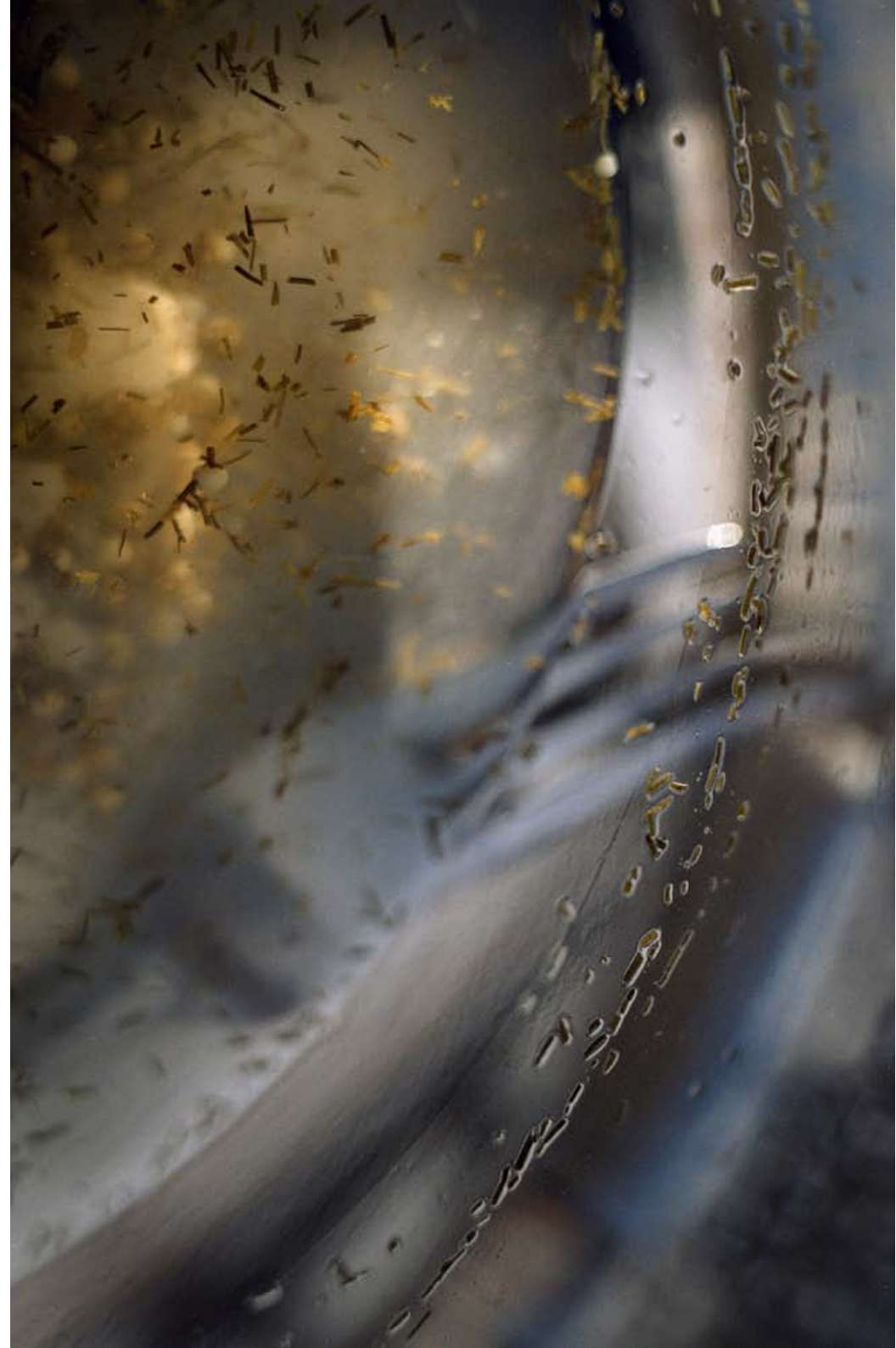
Food remains

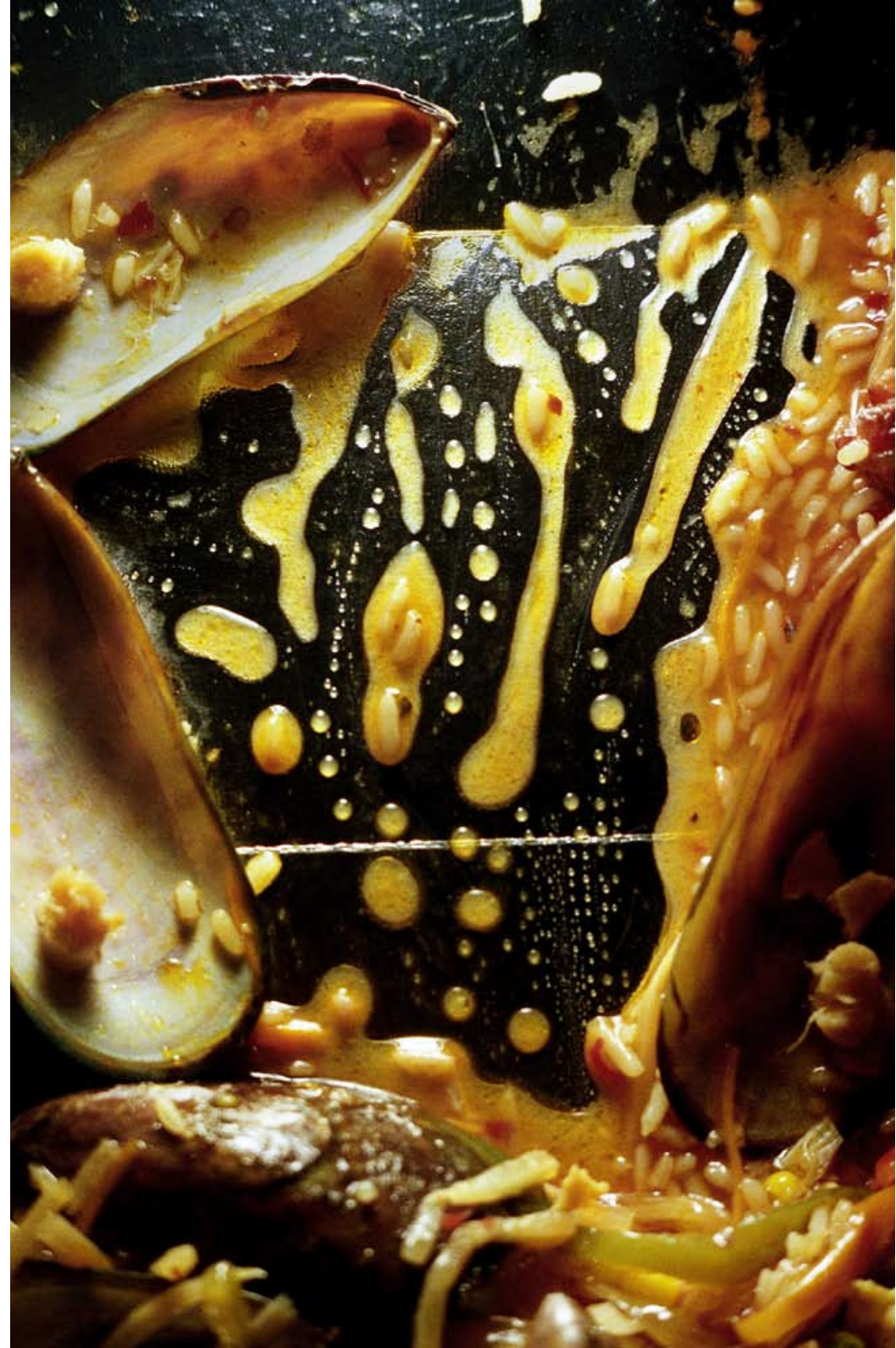
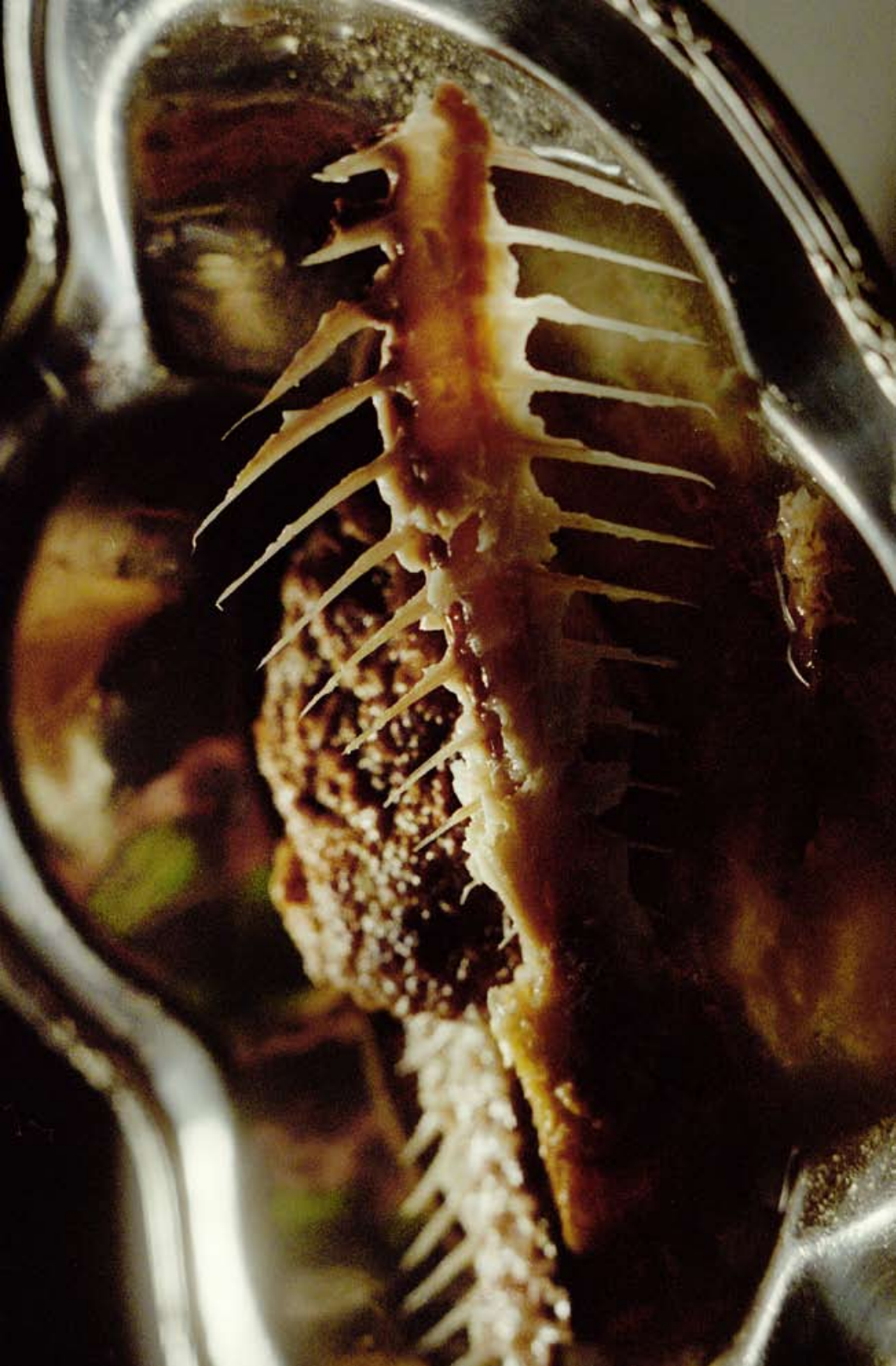
Is there any value to the things we passing by? The easiness of rejection is an attribute of our times or a command given by our nature? Looking towards the ugliness what a person can discover for oneself? Seeking a contact with what that does not deserve to be photographed, emerges a dialogue with a neglected world that within its eloquent silence awaiting to be heard. Nowadays in the society of abundance, confronted with the beautification, the photograph of “the ugliness”, more present than ever before, attempts to reconcile the modern world Dynamics with her insufficiency towards the Dynamics of time and builds bridges with *memento mori* (*remember that you will die*) artistic tradition, developing the modern means, in order to explore exceedingly the well hidden from our eyes world that we reject, the world of abject. Without grandiloquences and intentions of didaktism, having ally the silence, the light, the query, the waiting, the photograph gives the kiss of life in the abject, offering to it one second chance to exist, to be appreciated. Through the present photographic work, are sought the bonds of waste with the human being, his semiotic dimension into the framework of art and his importance in the admission of finite existence.

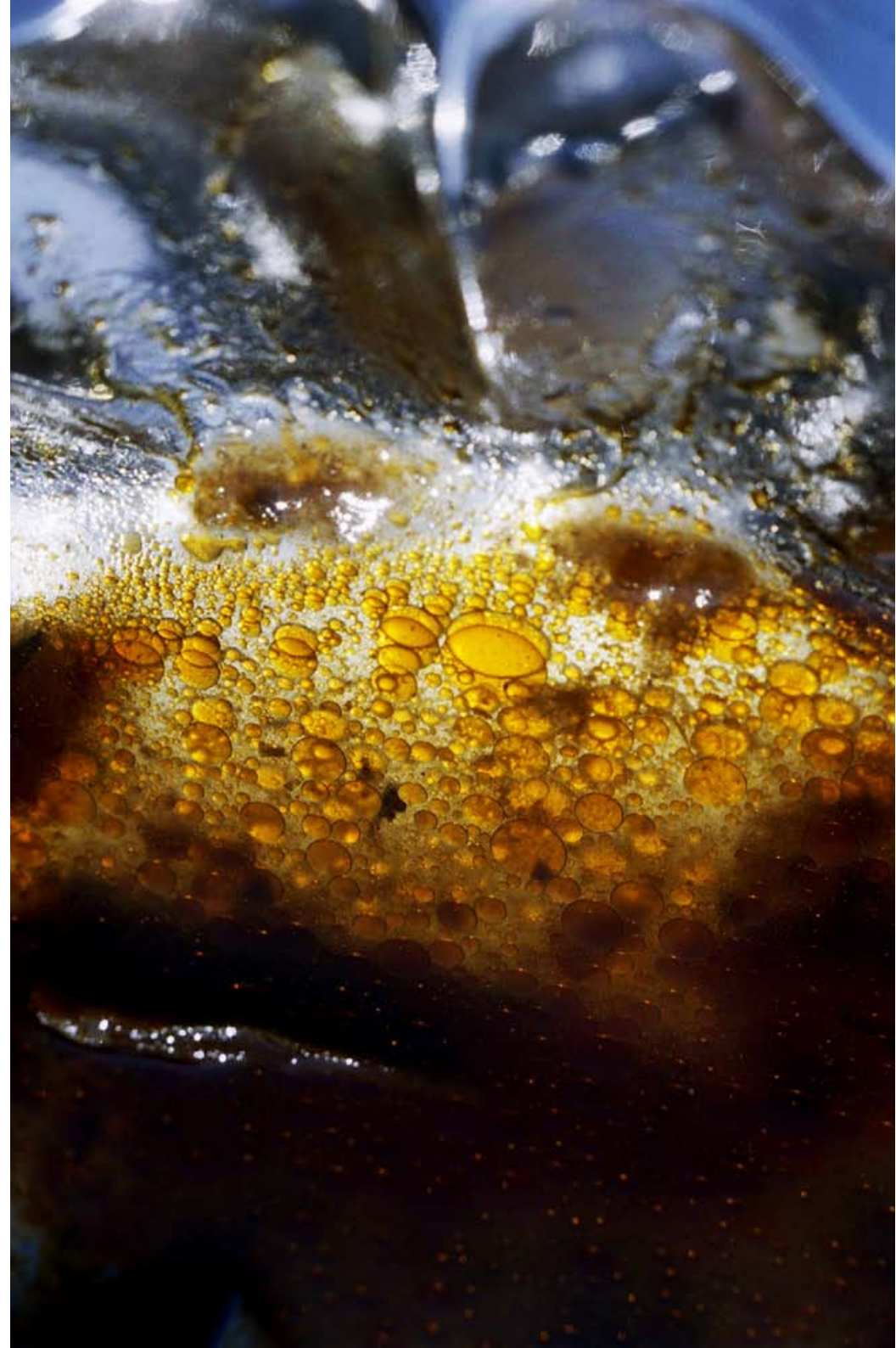
ΜΑΡΙΑ ΜΟΥΧΑ

Υπόλοιπα

Έχουν αξία τα πράγματα που προσπερνάμε; Η ευκολία της *απόρριψης* είναι σημάδι των καιρών ή εντολή δοσμένη από τη φύση μας; Κοιτάζοντας κατάματα την ασχήμια τι μπορεί να ανακαλύψει κανείς για τον εαυτό του; Αναζητώντας μια επαφή μ’αυτό που δεν «αξίζει» να φωτογραφηθεί, προκύπτει ένας διάλογος μ’έναν παραμελημένο κόσμο που μέσα στην εύγλωττη σιωπή του αναμένει να ακουστεί. Σήμερα, μέσα στην κοινωνία της αφθονίας, αντιμέτωπη με την ωραιοποίηση των πάντων, η φωτογραφία της «ασχήμιας», πιο παρούσα από ποτέ, επιχειρεί να συμφιλιώσει τη σύγχρονη παγκόσμια Δυναμική, με την ανεπάρκειά της απέναντι στη Δυναμική του χρόνου και χτίζει γέφυρες με τη *memento mori* (*θυμήσου ότι θα πεθάνεις*) καλλιτεχνική παράδοση, αξιοποιώντας τα σύγχρονα μέσα, για να εξερευνήσει στο έπακρο τον καλά κρυμμένο από τα μάτια μας κόσμο που εμείς «απο-ρίπτουμε», τον κόσμο του *απορρίματος*. Χωρίς μεγαλοστομίες και προθέσεις διδασκισμού, με σύμμαχο τη σιωπή, το φως, την απορία, την αναμονή, η φωτογραφία δίνει το φιλί της ζωής στο *απόρριμα*, προσφέροντάς του μια δεύτερη ευκαιρία να υπάρξει, να εκτιμηθεί. Μέσα από την παρούσα φωτογραφική δουλειά, αναζητούνται οι δεσμοί του σκουπιδιού με τον άνθρωπο, η σημειολογική του διάσταση μέσα στο σώμα της τέχνης και η σημασία του στην παραδοχή του πεπερασμένου της ύπαρξης.

MARIA PASCHALIDOU

Ephemera

Photographically, I find myself in the position of the image-maker and visual storyteller.

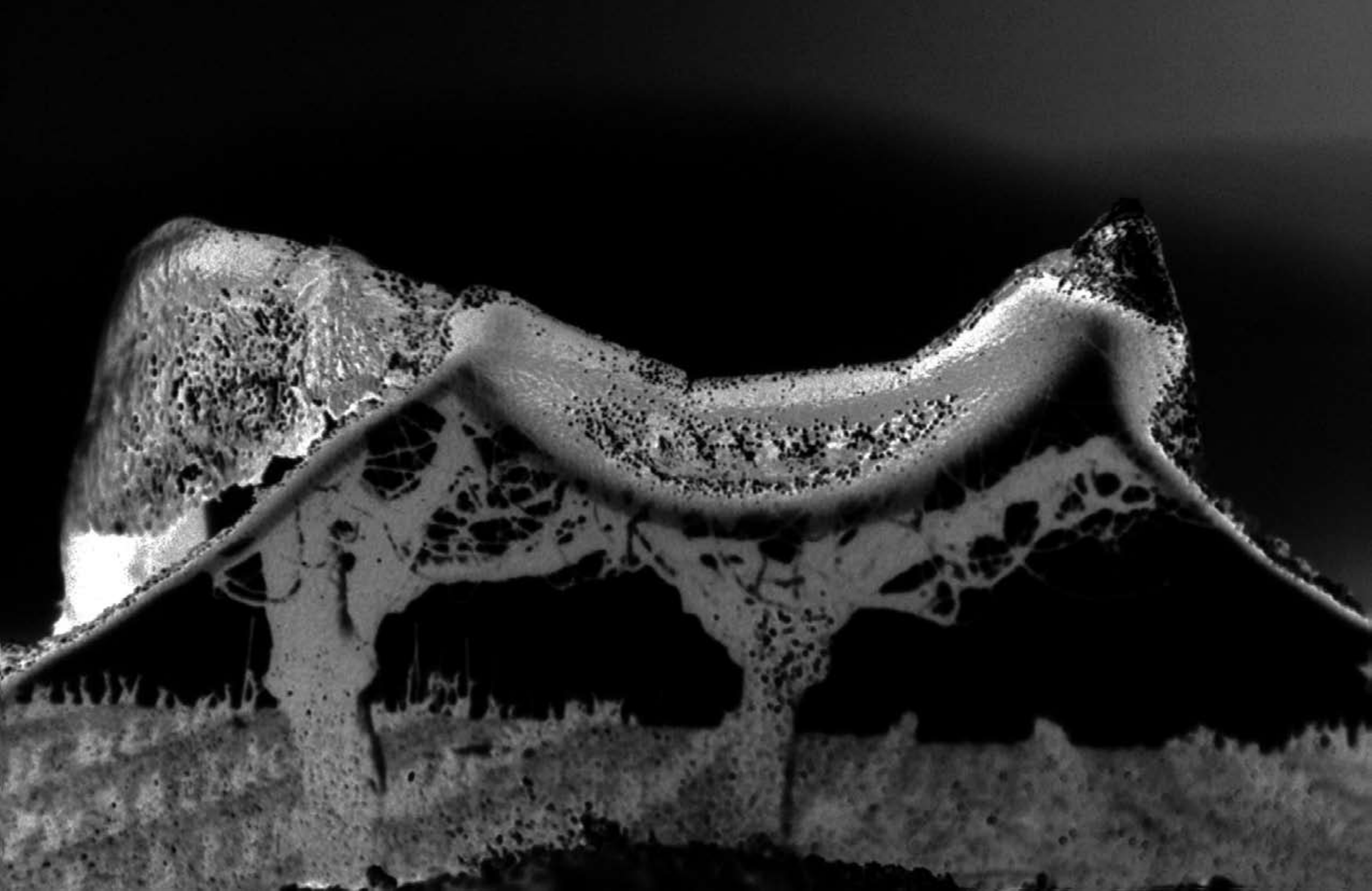
I construct ephemeral environments using everyday materials and small-scale objects, which I blow them up through photographic close-ups to convey a sense of an ambiguous, fictitiously “real” environment with its own connotations, tensions and meanings. The materials selected for each one of my series function as models for visual narratives and metaphors.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ

Ephemera

Η εικονοπλασία και η εικονική αφήγηση αποτελούν βασικές πρακτικές του φωτογραφικού μου έργου.

Κατασκευάζω εφήμερα περιβάλλοντα χρησιμοποιώντας υλικά της καθημερινότητας και μικροαντικείμενα, τα οποία στη συνέχεια μεγεθύνω μέσα από κοντινές φωτογραφικές λήψεις, μεταφέροντας έτσι την αίσθηση ενός αμφίσημου, πλασματικά «πραγματικού» περιβάλλοντος με τα δικά του σημαινόμενα, εντάσεις και νοήματα. Τα υλικά που επιλέγονται για κάθε μία από τις ενότητες των έργων μου λειτουργούν ως μοντέλα οπτικών αφηγήσεων και μεταφορών.

Staring at nothing Βλέμμα στο τίποτα

NIKI BISYLLA

Uncore

“Artistic deadlock”, or “creativity block” are terms that artists usually use in order to explain the feeling of emptiness. This particular topic is what project *Uncore* begins to negotiate. It consists of a series of self portraits that refer to commercial artists’ (singers) imagery, and iconography of cliché female role playing. A kind of pretended dramatization and the use of masquerade in that work, are the means that invalidate and mock that predicament, making the fear of emptiness more confronted.

ΝΙΚΗ ΜΠΙΣΥΛΛΑ

Uncore

Το «καλλιτεχνικό αδιέξοδο», το «δημιουργικό μπλοκάρισμα», όροι που χρησιμοποιούνται με στόχο να εκφράσουν το αίσθημα κενού που αισθάνεται πολλές φορές ένας καλλιτέχνης είναι η θεματική που άρχισα να διαπραγματεύομαι με το πρότζεκ *uncore*. Αποτελείται από μια σειρά αυτοπορτραίτων που έχουν αναφορά σε διαφημιστικές φωτογραφίες εμπορικών καλλιτεχνών (τραγουδιστών) και σε εικονογραφία κλισέ ρόλων. Ένα είδος επιτηδευμένης δραματικότητας και η αναγκαιότητα του μασκαρέματος είναι τα μέσα που χρησιμοποιώ για να ακυρώσω, να σαρκάσω τη δυσχερή αυτή κατάσταση κάνοντας τον φόβο του κενού αναμετρήσιμο.

Metaphysical nothing Μεταφυσικό τίποτα

ANGELA SVORONOU

The Landscapes Behind

(to mrs P.)

Landscapes behind other landscapes. Landscapes contained by a frame or by the sides of a piece of furniture. Landscapes formed by time, on the walls, hidden. Then one day a house move, a death, a change in the ruthless routine of everyday life reveals them. These are the hidden landscapes, discovered by chance. Ephemeral yet permanent, they are imprints of a human life that were left behind until they disappear under the house painter's brush. The mark and the object that created it are bound together, just as the photograph cannot exist without the negative.

Between the world and conscience there is nothing, but this nothing is impenetrable... Jean Hyppolite

ΑΝΤΖΕΛΑ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

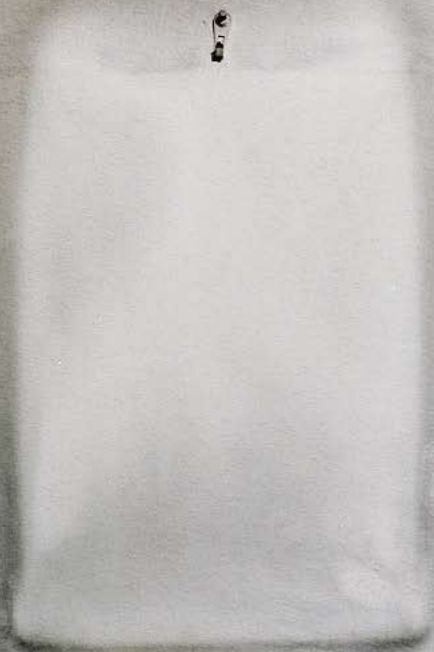
The Landscapes Behind

(αφιερωμένα στην κα Π.)

Τοπία πίσω από άλλα τοπία. Τοπία που ορίζονται από την ξύλινη κορνίζα ενός κάδρου ή τα άκρα ενός επίπλου. Τοπία που ο χρόνος σχηματίζει πάνω στους τοίχους και μένουν εκεί κρυμμένα ώσπου να τα αποκαλύψει κάποτε μια μετακόμιση, ένας θάνατος, μια αλλαγή στην αδυσώπητη ρουτίνα της καθημερινότητας. Αυτά είναι τα κρυμμένα τοπία που κατά τύχη ανακάλυψα. Εφήμερα και όμως τόσο μόνιμα, αποτυπώματα μιας ανθρώπινης ζωής, που έμειναν πίσω για να μας τη θυμίζουν, μέχρι να τα εξαφανίσει η βούρτσα του μπογιατζή. Το αποτύπωμα και το αντικείμενο που το δημιούργησε είναι αλληλένδετα, η ύπαρξη του ενός προϋποθέτει το άλλο όπως η φωτογραφία το αρνητικό της.

Ανάμεσα στον κόσμο και στη συνείδηση δεν υπάρχει τίποτα, αλλά αυτό το τίποτα είναι αδιαπέραστο... Ζαν Ιπολίτ

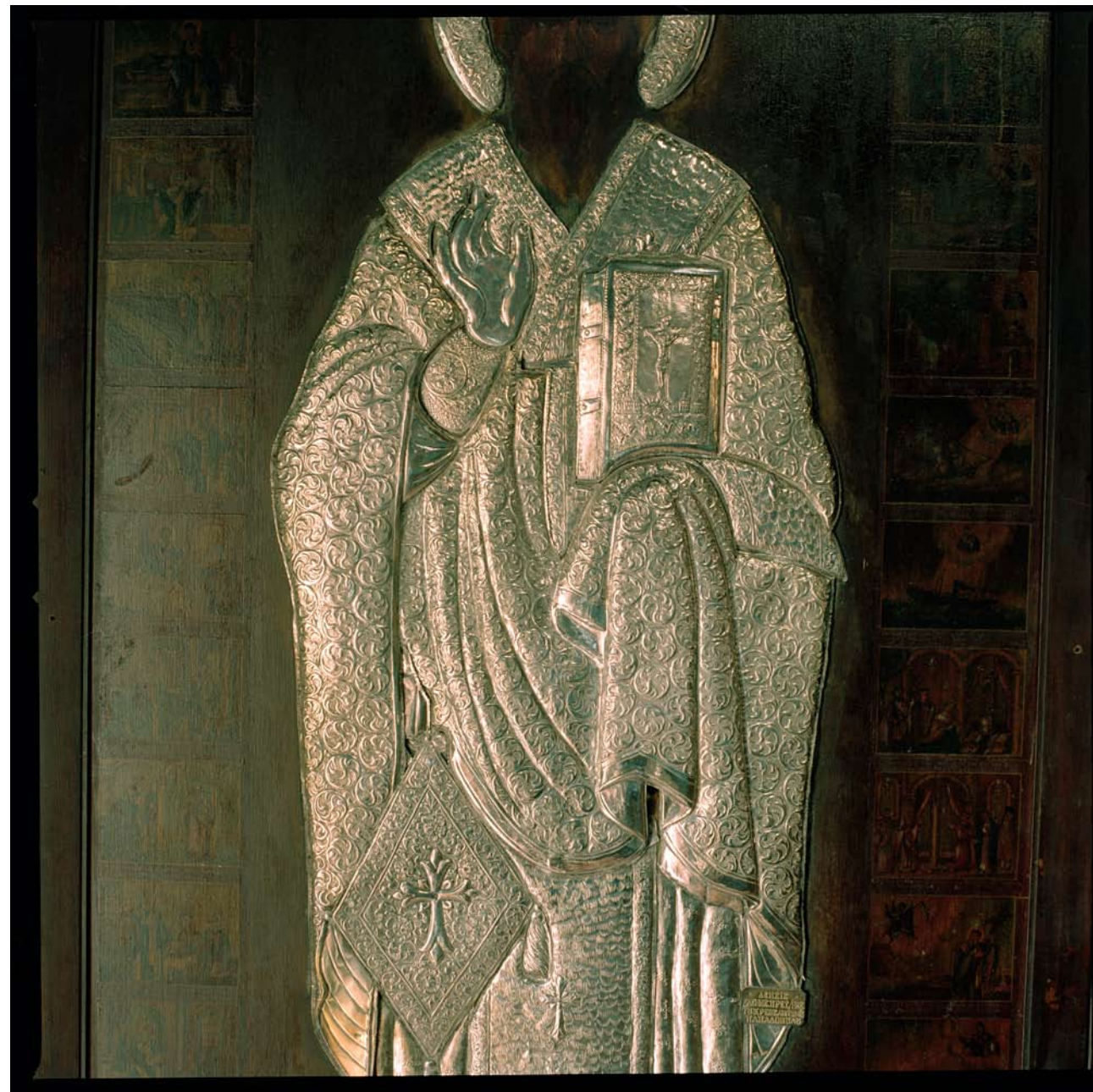

PANAYOTIS LAMBROU

Nothing and infinity are the same space.
Where they are there is no place to stand.
Its literalism usually hurts.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

Το τίποτα και το άπειρο είναι ο ίδιος χώρος.
Εκεί που βρίσκονται αυτά δεν υπάρχει σημείο να σταθείς.
Η κυριολεξία του συνήθως πονάει.

singles

Λένα Αθανασοπούλου Lena Athanassopoulou

Γιώργης Γερόλυμπος
από τη σειρά *Εμείς*, 2009
Yiorgis Yerolymbos
from the series *Us*, 2009

ELENI ATHANASSOPOULOU
atheleni@gmail.com

STELLA BARAKLIANOU
ospace.otis.edu/stellabarak

NIKI BISYLLA
niki_bis@yahoo.gr

FREDI CASCO
fredicasco@hotmail.com

ZOE GIABOULDAKI
giabouldaki.carbonmade.com

VASSILIS KANTAS
v.kantas@gmail.com

KALOS & KLIO
kalosklioshowroom.blogspot.com

PANAYIOTIS LAMBROU
www.panayiotislamprou.com

CAROLINE LUIGI
www.carolineluigi.com

TETA MAKRI
www.tetamakri.net

GEORG MOLTERER
www.georgmolterer.com

MARIA MOUHA
mamouartfreak@hotmail.com

SOPHIA PARTHENAKI
sophiaparth@yahoo.com

MARIA PASCHALIDOU
www.mariapaschalidou.com

NIKOS RAKKAS
www.myspace.com/137838366

ROBERT A. RIPS
www.raripps.com

ANGELA SVORONOU
www.svoronou.com

YANIV WAISSA
www.waissa.com

YORGOS VOURLIDAS
www.opora.gr

YIORGIS YEROLYMBOS
yiorgisyerolymbos@gmail.com

GUY YITZHAKI
www.guyyitzhaki.com

links

wip8

Τα δικαιώματα των φωτογραφιών ανήκουν αποκλειστικά στους φωτογράφους
The copyright of the photographs belongs exclusively to the photographers